

PRZEGLĄD

SĄDOWY I ADMINISTRACYJNY.

Wychodzi we Lwowie każdej środy w objętości 1 do 1 1/2 arkusza druku.

Cena przedpłaty:

- we Lwowie: rocznie 6 zł., półrocznie 3 zł., kwartalnie 1 zł. 50 ct. wal. austr.;
za Lwówem z przesyłką pocztową: rocznie 7 zł., półrocznie 3 zł. 50 ct., kwartalnie 1 zł. 75 ct. w. a.;
w Królestwie Polskiem i Cesarstwie Rosyjskiem: rocznie 6 rs., półrocznie 3 rs.,
w Księstwie Poznańskiem i Cesarstwie Niemieckiem: rocznie 20 marek, półrocznie 10 m.
Numer pojedynczy kosztuje 25 ct.
Rękopisy niezbyte zwraca Redakcyja na żądanie.
Artykuły zamieszczone honorowane będą według umowy.

Redakcyja i Administracyja we Lwowie, ulica Karola Ludwika 1. 5.

Expedyccya miejscowa w księgarni J. Milikowskiego, rynek 1. 34.

Prenumeratę przyjmują:

we Lwowie i w Stanisławowie księgarnia J. Milikowskiego, — w Krakowie księgarnia G. Gebethnera i Sp., — w Tarnowie księgarnia W. Gazdy, — w Warszawie księgarnia G. Gebethnera i Wolffa, — w Wiedniu księgarnia J. G. Manz'a — oraz wszystkie księgarnie w kraju i za granicą.
Ogłoszenia (inzeraty) przyjmuje Administracyja po 3 ct. od wiersza petytowego Reklamacye uwzględnione być mogą tylko w ciągu 3 tygodni po wydaniu numeru. Listy reklamacyjne, nieopieczątowane, są wolne od opłaty pocztowej.

FRAKTYCZNE OJASNIENIE

wyborczej ordynacyi powiatowej

z 12 sierpnia 1866 r.

Napisał

Dr. Leon Korotkiewicz.

(Ciąg dalszy.)

2. Obieralność.

„Obieralnym na członka rady powiatowej jest z wyjątkiem niewiast, każdy obywatel państwa austriackiego, jeżeli a) ukończył 24 lat wieku; b) używa własnowolności i c) albo ma prawo wybierania w grupie większych posiadłości lub w grupie najwyżej opodatkowanych z kategorii przemysłu i handlu, lub ma prawo wybierania na mocy § 8 albo obieralnym jest do rady gminnej w jednej z gmin powiatu, albo jest przełożonym jednego z obszarów dworskich, położonych w powiecie, albo przynajmniej od roku opłaca w powiecie jakikolwiek podatek bezpośredni“. — §. 10.

Jeżeli tytuł osobisty nie nadawał czynnego prawa wyboru, nadaje on bierne. Można bowiem z tytułu osobistego być obieralnym do Rady gminnej, a tém samem obieralnym i do rady powiatowej: również i godność przełożonego obszarów dworskich nie zawsze chodzi w parze z opłatą podatków, której § 10 ustawy o obszarach dworskich bezwarunkowo nie wymaga.

Przy tych wyborach powiatowych, czynne prawo wyboru nie zawsze jest podstawą biernego; można bowiem mieć bierne, nie posiadając czynnego — jak to występuje u osób obieralnych z tytułu osobistego, odwrotnie też można mieć czynne prawo wyboru, a nie mieć biernego, jak to się dzieje u kobiet, osób niewłasnowolnych i tych, o których mowa w § 11.

Wypada tu nadmienić, że jakkolwiek § 10 i. i ord. wyb. dla gmin przytacza wyraźny wyjątek,

iż urzędnicy przełożonych władz politycznych i urzędujących w gminie rządowych władz policyjnych nie mogą być obranymi do rad gminnych, urzędnik polityczny może być obrany do rady powiatowej.

Ordynacya wyborcza powiatowa nie zawiera bowiem co do tych urzędników wyraźnych wyjątków, a więc jeśli taki urzędnik ma prawo wybierania w grupie większych posiadłości lub w grupie najwyżej opodatkowanych z kategorii przemysłu i handlu, lub ma prawo wyboru na mocy § 8 albo też przynajmniej od roku opłaca w powiecie jakikolwiek podatek bezpośredni, może on być na tej podstawie obranym do rady powiatowej. Że tak jest istotnie, mamy dowód w samej ustawie o reprezentacyi powiatowej. W paragrafie pięćdziesiątym, w ostatnim ustępie, znajdujemy wyraźne postanowienie: „że przełożony władzy politycznej powiatowej lub jego delegowany (a więc także również urzędnik polityczny) ma prawo być obecnym na posiedzeniach rady powiatowej, i każdego czasu — wszelako bez przerywania mowcy — zabierać głos; w głosowaniu jednak tylko wtenczas ma udział, jeśli jest członkiem rady powiatowej“:

Przełożeni obszarów dworskich, nie płacący żadnych podatków, byłiby niewątpliwie nieobieralnymi do rad powiatowych, gdyby Sejm był przychylił się do wniosku ks. Pawlikowa, który żądał, aby przełożeni obszarów dworskich jako tacy nie byli obieralnymi, tudzież stawiał do ostatniego ustępu § 10 poprawkę, aby oznaczyć wysokość kwoty podatkowej — a nie zatrzymywać wyrazu: „jakikolwiek“, gdyż nawet opłata kilku centów podatku nadaje obieralność, co wedle zdania wnioskodawcy być nie powinno.

Z jakim skutkiem wniosek ten był w Sejmie przyjętym, dowodzi obecna osnowa w mowie będącego paragrafu.

„Te same powody, które wyłączają albo wykluczają od prawa wybierania albo od wybieral-

ności do rady gminnej, wyłączają albo wykluczają także od prawa wybierania lub od wybieralności do rady powiatowej (§§ 2, 3, 10 i 11 ordynacyi wyborczej dla gmin)⁴.

„Oficerowie w służbie będący i inne osoby wojskowe z tytułem oficerskim w służbie zostające, jeżeli należą do grupy większych posiadłości ziemskich, mają wprawdzie prawo do wybierania, nie są jednak obieralnymi, prawo zaś wybierania mogą wykonywać tylko przez pełnomocników (§ 11).

Wedle § 2 ordynacyi wyborczej dla gmin, są wyłączeni od prawa wybierania zostający w służbie: a) oficerowie i strony wojskowe z tytułem oficerskim, o ile nie należą do członków gminy, wspomnianych w § 16 ustawy gm. (tj. radnych bez wyboru, a więc do członków gminy, opłacających przynajmniej szóstą część całej sumy podatków bezpośrednich, w gminie do opłaty przypisanych, niemniej do posiadaczy wcielonej do gminy majątkowości ziemskiej jako osobne ciało w Tabuli krajowej zapisanej, chociażby wspomnianej ilości podatków nie opłacali); b) wojskowi należący do szeregowców i strony wojskowe niższych stopni, z wyjątkiem jednak rezerwistów niepowołanych. Przepisy §§ 3 i 11 wyb. ord. gm. zostały wydane w przewidzeniu zmiany ustawy karnej co do prawnych skutków, wynikających z wyroku karnego. Gdy zaś zmiany te zostały orzeczone ustawą z d. 15 listopada 1867 dz. u. p. Nr. 131, więc z wejściem w życie takowej utraciły przepisy §§ 3 i 11 ord. wyb. same przez się moc obowiązującą i w danych razach tylko do powyższej wymionionej ustawy stosować się należy (reskr. Namiestnictwa z 29 grudnia 1869 l. 57330).

W § 10 ord. gm. wymienione są wyjątki od obieralności. I tak nie mogą być obranymi do rad gminnych:

1) urzędnicy przełożonych władz politycznych i urzędujących w gminie rządowych władz politycznych;

2) urzędnicy i słudzy gminy i zakładów gminnych, dopóki w służbie zostają, a po wystąpieniu ze służby, dopóki nie zostaną załatwione rachunki przez nich w skutku stosunku służbowego składane;

3) ubodzy, pobierający wsparcie z funduszków publicznych, czeladź służebna, osoby, które jako żyjące z dziennego zarobku lub jako pomocnicy przy rzemiosłach nie mają samoistnego utrzymania.

Wykazaliśmy już powyżej, że urzędnicy polityczni przy starostwach są obieralnymi do rad powiatowych; przytoczyć również należy, że urzędnicy szpitalni w szczególności mogą być także członkami rady powiatowej, a to na podstawie obieralności do rady gminnej.

Tak bowiem pierwsi jak i drudzy, pobierają płacę z funduszu szpitalnego, a więc z funduszu od gminnych funduszków odrębnego, a prawo mianowania tudzież władzę dyscyplinarną i prawo orze-

kania we wszystkich sprawach osobistych tak co do lekarzy, jak i co do urzędników przy publicznych zakładach leczniczych wykonuje na przedstawienie rad szpitalnych Wydział krajowy (art. II, ustęp 3, lit. b ustawy z 12 grudnia 1869 dz. u. kr. Nr. 6 z r. 1870 i § 3 lit. f) ustawy z 22 grudnia 1869 dz. u. kr. Nr. 9 z r. 1870). Ani więc urzędników, ani lekarzy przy szpitalach, choćby takowe były uznane zakładami gminnymi, dla braku charakterystycznych cech stosunku służbowego, do urzędników gminnych, o których wykluczeniu mówi § 10 ustęp 2 ord. wyb. gm., zaliczyć nie można. Tak orzekło Namiestnictwo w specjalnym wypadku w styczniu 1877 co do wyborów gminnych w Stanisławowie.

Miejscem wyboru dla wszystkich grup, jest siedziba reprezentacyi powiatowej, a więc siedziba politycznego urzędu powiatowego (§ 4 ust. o repr. pow.). Uprawnieni do wyboru w każdej grupie tworzą jedno koło wyborcze. Wyjątek od tego pravidła, zachodzi przy gminach miejskich, mających dla siebie wybierać osobnych członków rady powiatowej. Wybór odbywa się bowiem w tej samej gminie, i gmina taka stanowi w grupie trzeciej rodzaj odrębnego koła wyborczego, różniącego się od koła wyborczego, utworzonego z dwu lub kilku gmin miejskich, połączonych dla spólnego wyboru.

3. Przygotowanie do wyborów.

„Namiestnik rozpisuje wybory do rady powiatowej i zarazem oznacza dzień wyboru tak, ażeby przed tym dniem ukończone być mogły potrzebne przygotowania. Ogólne wybory rozpisują się w ten sposób, ażeby najpierw obrani byli członkowie rady z grupy gmin wiejskich, a następnie z grupy gmin miejskich, potem z grupy najwyżej opodatkowanych w kategorii przemysłu i handlu, nakoniec z grupy większych posiadłości ziemskich. Rozpisanie wyboru ma być we wszystkich gminach powiatu plakami ogłoszone i do wiadomości przełożonych obszarów dworskich podane“ (§ 15 o. p.).

Polityczna władza powiatowa sporządza listy wyborców dla koła wyborczego większych posiadłości, niemniej dla najwyżej opodatkowanych z kategorii przemysłu i handlu, tudzież spis osób, do wyboru w grupie gmin wiejskich na mocy § 8 uprawnionych, składa te listy wraz ze spisem, równocześnie z ogłoszeniem przedsięwziąć się mających wyborów do wolnego każdemu przejrzenia, i ogłasza to publicznie plakatami, z oznaczeniem prekluzyjnego terminu czternastodniowego do wnoszenia reklamacyj (§§ 16 i 22). Wprawdzie w ustawie nie ma wyraźnego przepisu, aby listy i spis wykładać równocześnie z ogłoszeniem wyborów, ale postanowiło tak Prezydium Namiestnictwa reskryptem z dnia 26 października 1867 l. 8477 pr. a to w tym celu, aby wszystkie reklamacye i

rekursy przeciw tym listom i spisom, jeszcze przed terminem wyborów rozstrzygniętymi być mogły.

„Reklamacje w terminie 14dniowym wniesione, rozstrzyga polityczna władza powiatowa w przeciągu trzech dni i czyni niezwłocznie sprostowania za słuszne uznane i z ustawą zgodne. W razie odmówionego sprostowania służy odwołanie się do politycznej władzy krajowej. Odwołanie takie najdalej w przeciągu 3 dni od zawiadomienia o rozstrzygnięciu odmownem, wniesionem być ma do politycznej władzy powiatowej, która winna przedłożyć je niezwłocznie politycznej władzy krajowej do ostatecznego rozstrzygnięcia“ (§ 17). Prawo wnoszenia reklamacyj służy nietylko wyborcom, ale każdemu, gdyż spis i listy wykłada się do „wolnego każdemu przejrzania“, a to dla umożliwienia reklamacji.

Powód do reklamacji może na tém polegać, że w listach lub spisach albo opuszczono uprawnień do wyboru, albo też umieszczono do wyboru nieuprawnionych. Ponieważ zaś tylko w razie odmówionego sprostowania wolno wnieść rekurs interesowanej stronie, więc przeciw przychylniej dla reklamującego rezolucji i skutecznionemu sprostowaniu listy a względnie spisu nie ma rekursu, jakkolwiek ona może dotyczyć tego, który nastęrczył powód do reklamacji i który też mógłby uzyskać na swą korzyść inną decyzją władzy krajowej.

Jakkolwiek dopieroco przytoczony § 17 postanawia, że przeciw odmówionemu sprostowaniu służy odwołanie się do Namiestnictwa, mające być wniesione w 3 dniach, poleciło Prezydium Namiestnictwa, aby w odnośnej rezolucji wyraźnie podnieść, że reklamującemu wolno odwołać się do politycznej władzy krajowej, że jednak to odwołanie ma być wniesione do politycznej władzy powiatowej najdalej w 3 dniach po otrzymaniu uwiadomienia o wspomnianej rezolucji.

Odwołanie ma być natychmiast przedłożone Namiestnictwu z odnośnymi aktami, a szczególnie z dowodem doręczenia rekurowanej rezolucji (rozporządzenie z d. 22 października 1866 l. 7500 pr.). Pospiech w tej sprawie jest bardzo wskazany, ze względu na wyznaczony już termin wyborów.

„Skoro listy wyborców po rozstrzygnięciu wniesionych w terminie reklamacyj, zostaną stanowczo ułożone, wyda i doręczy polityczna władza powiatowa pojedynczym wyborcom karty legitymacyjne, zawierający numer bieżący listy wyborców, nazwisko uprawnionego do wyboru, miejsce, dzień i godzinę wyboru“ (§ 18).

Rozumie się, że listy wyborców i natenczas mają być uważane jako stanowczo ułożone, jeśli w terminie 14dniowym żadne nie wpłyną reklamacje. Ponieważ ustawa wyraźnie wymaga oprócz wydania, także „doręczenia“ kart legitymacyjnych, więc polityczna władza powiatowa powinna

przed terminem wyborów otrzymać odnośne dowody doręczeń i przechować je w aktach, jak też przepisuje przytoczone rozporządzenie prezydyalne z 22 października 1860 l. 7506.

Zauważa się tutaj, że wedle § 15 Namiestnik oznacza tylko dzień wyboru, gdy zaś polityczna władza powiatowa wydaje karty legitymacyjne w których musi być wzmianka o miejscu, dniu i godzinie wyboru, więc oznaczenie miejsca i godziny, wchodzi w jej zakres działania.

Skoro reklamacje, wniesione przeciw spisom tabularnych właścicieli, uprawnionych na mocy § 8 do wyboru w grupie gmin wiejskich zostaną rozstrzygnięte, albo też skoro minie 14dniowy termin od wyłożenia tych spisów w urządzie, bez wniesienia reklamacyj, ułoży polityczna władza powiatowa stanowczo spis tych wyborców i wciągnie ich do głównej listy wyborców z grupy gmin wiejskich, nie wydając im na razie kart legitymacyjnych.

Gdy trzechletni peryod wyborczy rady powiatowej ma się już ku schyłkowi, jest rzeczą politycznej władzy powiatowej, nie czekając rozpisanie wyborów, zarządzić wybór delegatów w gminach miejskich, połączonych z innymi gminami do wspólnego wyboru, także w gminach wiejskich. Przy rozpisanie wyborów znajduje się zazwyczaj w odnośnym nakazie ustęp, aby — gdzie to się jeszcze nie stało — zarządzić natychmiast wybór delegatów. Prezydium Namiestnictwa poleciło bowiem 30 sierpnia 1870 l. 5434 pr., aby przed rozpisanie nowych wyborów powiatowych przedsięwziąć wszelkie roboty przygotowawcze co do zestawienia listy wyborców — wymienione w §§ 16—23 tak, aby te listy zaraz po rozpisanie wyborów mogły być wyłożone.

Każdego naczelnika gminy miejskiej do wspólnego wyboru z innymi gminami połączonej, winna polityczna władza powiatowa zawiadomić o liczbie delegatów obrać się mających i polecić mu, ażeby zarządził wybór przez radę gminną. Co do warunków ważności tego wyboru niemniej co do postępowania przy wyborze i głosowaniu obowiązują §§ 36 i 37 ordynacyi wyborczej dla gmin.

W myśl § 36 o. w. gm. potrzebną jest do ważności wyboru obecność przynajmniej trzech czwartych części całej ilości członków rady i bezwzględna większość głosów obecnych. Rada postanowi, czy głosowanie ma się odbywać ustnie, czy kartkami. W każdym razie wolno członkowi rady nieświadomemu pisma, głosować ustnie. Przy zapisywaniu i obliczaniu głosów, należy zastosować przepisy, objęte §§ 24 i 25 o. w. gm.

„Przy ustnem głosowaniu, trzymający pióro wpisze do listy głosujących natychmiast w obecności wyborcy, obok jego nazwiska, nazwiska przez niego wymienione. Równocześnie będą wymienione przez głosujących nazwiska, wpisywane do innej listy (kontroli) w ten sposób, że nazwisko

pierwszy raz wymienione, będzie do niej wpisane, a za każdym następnym tegoż nazwiska wymienieniem będzie dodana do niego porządkowa liczba 2, 3 itd.“

„Przy głosowaniu kartkami trzymający pióro oznaczy w liście głosujących obok nazwiska wyborcy, że tenże kartkę oddał. Kartki mają być aż do obliczenia głosów zachowane w naczyniu, do którego je wyborcy składają (§ 24 o. gm.). Po odebraniu głosów od wszystkich obecnych wyborców prezydujący w komisji wyborczej ogłosi, że głosowanie jest skończone, poczem komisya porówna co do głosowania ustnego, obie prowadzone listy, co do głosowania zaś kartkami, liczbę oddanych kartek z listą głosujących“.

„Komisya rozstrzygnie natychmiast wątpliwości, powstałe z dostrzeżonych może pomyłek i przystąpi do obliczenia głosów. W celu obliczenia głosów pisemnie podanych, jeden z członków komisji odczytywać będzie nazwiska na kartkach spisane, drugi zaś każde pierwsze raz wymienione nazwisko zapisze, a za każdym powtórnym tego samego nazwiska wymienieniem, doda liczbę porządkową 2, 3 itd. Wynikłość obliczenia ma być zapisana na liście głosujących, a prezydujący i członkowie komisji listę podpiszą“ (§ 25 o. gm.).

Prezydującym jest oczywiście naczelnik gminy, a w razie przeszkody jego zastępca (§ 45 u. gm.). Właściwej komisji wyborczej jak przy wyborach do rady gminnej nie potrzeba, gdyż wybory delegatów przeprowadza się analogicznie tak samo, jak wybory zwierzchności gminnej, a przy takich wyraźnie określa § 34 ord. gm., że przewodniczący wybiera sobie do pomocy dwóch członków rady. Analogicznie do § 3 ord. gm. wybiera się każdego delegata osobno.

Głosowanie może być trzykrotne. Jeżeli przy pierwszym nikt bezwzględnej większości nie otrzyma, nastąpi głosowanie powtórne, a jeśli i przy tym wydarzy się ten sam wypadek, nastąpi wybór między dwoma. Przy tym trzecim i ostatnim skrutynium, przy wyborze między dwoma — wolno tylko na tych 2 radnych głosować, którzy przy powtórnym głosowaniu otrzymali największą ilość głosów. Przy równości otrzymanych głosów podczas drugiego skrutynium rozstrzyga los, który z nich ma być przedstawionym do wyboru między dwoma. Głos przy trzecim głosowaniu, dany za członkiem do wyboru nie przedstawionym, jest nieważnym. W razie równości głosów przy wyborze między dwoma rozstrzyga los (§ 37 ord. wyb. gm.). Z aktu wyborczego spisuje się protokół, który ma być przedłożony politycznej władzy powiatowej. Władza ta winna skonstatować legalność aktu wyborczego w każdej gminie i zaciągnąć delegatów wybranych i naczelników gmin do listy uprawnionych do wyboru. Szyk wyrazów w tym ustępie wskazuje, w jakim porządku wyborcy z pojedynczych

gmin mają być wpisani do listy. „Jeżeli się okaże potrzeba nowego wyboru delegatów, wybór ten ma być nakazany natychmiast z podaniem powodów“ (§ 19 o. p.). (C. d. n.)

Przegląd tygodniowy.

Lwów 13 sierpnia.

Archiwa aktów grodzkich i ziemskich we Lwowie i Krakowie. — Prace prawodawcze w Niemczech.

— Sprawa archiwów aktów grodzkich i ziemskich we Lwowie i w Krakowie, która już kilka razy była przedmiotem obrad sejmowych w tym roku przez Wydział krajowy została poruszona. Jeszcze w roku 1874 przedstawił Wydział krajowy projekt organizacyi tych archiwów, który jednakże jako zbyt kosztowny do komisji zwrócony został. Elaborat jednak komisji tej dla braku czasu nie mógł już przyjść na porządek dzienny obrad sejmowych, a tak sprawa urządzenia archiwów chwilowo zawieszoną została. Dopiero na sesyi wiosennej 1876 podjął ją Sejm na nowo, poruczając Wydziałowi krajowemu, ażeby w porozumieniu z Akademią umiejętności w Krakowie przedstawił projekt urządzenia archiwów, któreby odpowiadało celom ich praktycznym i naukowym. Otóż wypełniając to polecenie, Wydział krajowy porozumiawszy się z Akademią umiejętności w Krakowie, przedstawia obecnie Sejmowi projekt do ustawy urządzającej krajowe archiwa aktów ziemskich i grodzkich we Lwowie i w Krakowie, który w głównych swoich zarysach opiera się na poprzednim z r. 1874, trzymając się przedewszystkiem tych granic i warunków, pod którymi Władze rządowe zgodziły się na oddanie archiwów aktów grodzkich i ziemskich reprezentacyi krajowej. Ze sprawozdania Wydziału krajowego w tym przedmiocie przytaczamy co następuje:

I. Opierając się na ostatniej uchwale Sejmu, nowy projekt obmyśla takie urządzenie archiwów, któreby czyniło zadość zarówno ich celom praktycznym, jakoteż naukowym. Cel praktyczny archiwów polega na dostarczaniu stronom wierzytelnych odpisów i wyciągów dokumentów, stanowiących dowód rozlicznych praw, jakie z dawnych czasów im służą.

Wielkiej w tej mierze przezorności naszych przodków i rozwojowi prawa polskiego zawdzięczamy instytucyę aktów grodzkich i ziemskich, która prowadzona wzorowo przechowała nam cały materiał prawny ubiegłych stóleci, na którym się obecne nasze opierają stosunki i do którego uciekamy się z zaufaniem zarówno we wszystkich wątpliwościach prawnych i sporach odnoszących się do dawniejszych stosunków, jakoteż ilekroć nam przychodzi bronić się i wykazywać stanowisko nasze i prawa familijne, społeczne i polityczne. Cel praktyczny wiąże się tu jak najściślej z naukowym. Rzecz, z którą mamy w danej chwili skutecznie wystąpić, należy pierwój odszukać, wiedzieć, że istnieje, naukowo opracować i w prawdziwym przedstawić światło. Inaczej chwila potrzeby znajduje nas nieprzygotowanych, a wówczas trudno dopiero i nie podobna dla jednego

szczególności przetrząsać tysiące foliantów nieuporządkowanych, a częstokroć wystawionych na bezpowrotne zniszczenie. Dlatego też archiwum, które w najskromniejszych granicach ma zadosyćczynić swemu przeznaczeniu, musi koniecznie: 1) zapewnić aktom dobre i bezpieczne zachowanie; 2) przedstawiać akta systematycznie ułożone; 3) otworzyć przystęp do aktów i ułatwiać korzystanie z nich pod dostatecznym nadzorem; 4) posiadać wypracowane umiejętnie indeksa, za pomocą których żądany akt da się w każdej chwili odszukać. Opracowanie takich indeksów nietylko nie zaciąży w budżecie archiwów, ale owszem będzie jedyną możebną kontrolą pracy urzędników archiwalnych, rękomią ich użyteczności i dokładności.

II. Projekt liczy się z faktem nie podpadającym żadnej wątpliwości, że prace archiwalne, chociażby w kierunku najwyłączniej praktycznym przedsięwzięte, muszą się opierać na umiejętnej znajomości przedmiotu ze strony tych, którym poruczone zostaną. Smutne doświadczenie stwierdziło, że wyrzucono już marnie tysiące na indeksa, które prowadzone przez ludzi na rzeczy się nie znających, chybiły zupełnie celu i nietylko są niepraktyczne i bezpożyteczne, ale nadto, przepełnione błędami, nie dają najmniejszej rękojmi wiarygodności. Dlatego też projekt przywiązuje wielkie wymagania do posady dyrektora, jako urzędnika, na którego spada cała odpowiedzialność za kierownictwo pracami archiwalnymi, zaś na aplikantów pozwala przyjmować tylko uczniów Uniwersytetu, poświęcających się historii lub prawu, bo zwykli dyurniści dla braku znajomości rzeczy stanowiliby w archiwum jedynie szkodliwą zawadę, a na posadę aplikanta o 300 złr. w. a. adjutum oprócz uczniów uniwersyteckich, innych osób posiadających odpowiednie kwalifikacje niepodobnaby było pozyskać.

Gdy zaś czynności archiwalne są po części administracyjnej, po części naukowej natury, dlatego też nadzór i kontrola nad archiwum koniecznie podwojonemi być muszą. Zarząd archiwów i nadzór urzędników służyć ma Wydziałowi krajowemu jako organowi reprezentacji krajowej, zaś w kontroli nad stroną naukową prac archiwalnych Wydział krajowy korzystać ma z pomocy, z jaką mu Akademia umiejętności, jako najwyższa instytucja naukowa w kraju, chętnie pospieszyć gotowa. Współdziałanie Akademii polegać więc ma: a) Na zaprojektowaniu planu prac archiwalnych około ułożenia ksiąg i indeksów. b) Na ocenianiu kwalifikacji kandydatów na posady urzędników archiwalnych i przedstawianiu ich Wydziałowi krajowemu do mianowania. c) Na współudziale w wypracowaniu instrukcyj dla urzędników archiwalnych.

III. Projekt liczy się przedewszystkiem ze względu na oszczędność i dlatego znacznie zmniejsza i zniża etat archiwów.

Mamy nadzieję, że tym razem sprawa archiwów w Sejmie już stanowczo będzie załatwioną, gdyż jak widać z tego sprawozdania, usunięto wszystkie szkrupęły, jakie dawniej z rozmaitych stron przeciwko urządzeniu tych archiwów podnoszono.

— Z kraju i państwa tym razem nie nowego na polu ustawodawstwa, gdyż Sejm nasz dopiero do pracy się przygotowuje — reprezentacja państwa ma ferie. Może nie od rzeczy będzie rzucić okiem na ustawodawstwo państwa niemieckiego, które mimo pory ogórkowej niezamordowanie jest czynne. I tak w Ministerstwie sprawiedliwości ukończono prace przedwstępne do ustawy o należnościach, a wypracowano projekt ustawy o opłatach w konkursie, z którym łączyć się będzie ustawa o opłatach w postępowaniu karnym. Dalej zamierzonym jest wydanie ustawy osobnej o wykonawcach sądowych, a wreszcie ustawy o należnościach adwokatów. Wszystkie te ustawy są tam pilnemi ze względu na ogłoszone już ustawy o postępowaniu sądowym, a tém tłumaczy się pośpiech w ich wypracowaniu. Obok tych naglących prac, zajmują się tam także ułożeniem nowych ustaw adwokackiej, lecz uchwalenie jej jeszcze nie tak rychło nastąpi.

Praktyka sądowa.

(Do § 421 ust. sąd. i dekr. nadw. z 27 paźdź. 1797).
O egzekucji na pretensye dłużnika do osób trzecich.

W sprawie wekslowej Maksymiliana D. przeciw Eustachowi P. o 731 złr. 41 ct. w. a. zpn. dozwolił Sąd obwodowy w Złoczowie uchwałą z 26 czerwca 1875 l. 4409 przymusowej sprzedaży kilku pretensyj dłużnika Eustachego P. przeciw Stanisławowi hr. P., w łącznej kwocie 82765 złr. 75 ct. zaskarżonych, a jako cenę wywołania ustanowił imienną wartość każdej pretensyi, polecając zarazem notaryuszowi A. Mareschowi w Złoczowie, ażeby licytacyą w dwóch terminach — przy ostatnim także poniżej imiennej wartości — przeprowadził.

Po ogłoszeniu licytacji i terminów, sprzedano wszystkie pretensye Janowi S. za 221 złr. 13 ct., a akt licytacji tej przyjął Sąd obwodowy uchwałą z 20 maja 1876 l. 3609 do wiadomości.

Uchwałą tę zniósł Sąd krajowy wyższy we Lwowie decyzją z 4 lipca 1876 l. 13175, albowiem wedle przepisu dekretu nadwornego z 27 października 1797 ur. 385 zb. u. s. pretensye prywatne, mające być w drodze egzekucji sprzedane, oszacowaniu nie podlegają, a jako cena wywołania służyć ma kwota, na którą skrypt dłużny opiewa. Z tego niewątpliwie wynika, że cena sprzedaży musi być w dokumencie wyrażoną, ażeby służyć mogła za podstawę wywołania, co też w wyrazu *Forderung* tak w § 421 post. sąd., jak też w cyt. dekr. nadw. zawartego wypływa, ponieważ jeżeli kwota bez wszelkiej wątpliwości oznaczoną nie jest, uważaną być może tylko jako przysługująca (*Anspruch*). Sprzedane w niniejszym przypadku sumy zaś są dotychczas sporne, zatem co do rzeczywistej ich wartości nie osądzone ani też na dokumencie oparte, a dopiero wyrokiem lub ugodą orzeczoną i zatwierdzoną być może aktualna ich wartość, przedtem zaś uważać ich należy jako jeszcze nieistniejące i arbitralne; przeto dopiero po wydaniu wyroku lub po zawarciu ugody rozpoznać można, o ile egzekucyą

prowadzący w myśl § 454 post. sąd. uprawnionym jest do prowadzenia egzekucji na te sumy. Gdy więc cena wywołania oznaczoną być nie może ani na podstawie skryptu, ani też wyroku lub ugody, zaś przy licytacji przyjęto cenę wywołania na zasadzie arbitralnej i niepewnej wartości pretensyj, przeto też cały akt licytacji nienależycie przeprowadzony został.

Nie można pominąć uwagi, że takie właśnie postępowanie wielkie wywołałoby bezprawie. Jeżeli by bowiem pretensją, o którą się toczy proces — zatem pretensją niepewną — w drodze licytacji sprzedano, nabywca uzyskałby prawo prowadzenia procesu, przez dłużnika a względnie wierzyciela lub uprawnionego przeciw trzeciej osoby wziętego (§ 1358 ust. cyw.) i służyłoby mu po nabyciu pretensji prawo odstąpienia od tego procesu w porozumieniu się z pozwanym, a tym sposobem najśluszniesze prawa dłużnika przeciw osobom trzecim zniweczoneby być mogły.

Trybunał najwyższy zatwierdził jednak uchwałę pierwszej instancji, z uwagi, że uchwała Sądu obwodowego w Złoczowie z 26 czerwca 1875 l. 4409, dozwalająca egzekucyjnej sprzedaży pretensyj, uzyskała już moc prawa, że przy licytacji przestrzegano przepisów ustawy sądowej, że wedle dekretu nadw. z 27 października 1797 nr. 385 Zb. u. s. pretensje prywatne bezwarunkowo nie mogą być oszacowane, zaś wedle § 421 post. sąd. służy wierzycielowi prawo uzyskania prawa zastawu i prowadzenia egzekucji na prywatne pretensje dłużnika przeciw trzecim osobom, że jednak cyt. dekr. nadw. nie ogranicza tego egzekucyjnego prawa wierzyciela i że w postanowieniu, iż takie pretensje przy licytacji wywołane być mają w wysokości w zapisach długu wyrażonej, oczywiście na myśli miał *implicite* pretensje, które jeszcze nie zostały zaskarżone i dlatego tém więcej musi mieć zastosowanie do zaskarżonych pretensyj, których wysokość już w pozwie jest podaną, z uwagi, że przez dokonaną sprzedaż przymusową istotnie zupełna własność przedanych pretensyj przechodzi na nabywcę, a byłoby raczej wielkiem bezprawiem ograniczać tego właściciela w prawie wolnego rozporządzania, a w szczególności w prawie pogodzenia się z dłużnikiem, z uwagi tedy, że uzasadnienie Sądu wyższego polega na mylnem pojęciu ustawy i faktu. Zażalenie egzekuta, że licytacją w dzienniku urzędowym ogłoszono 14 dni przed terminem nie może być uwzględnione, ponieważ terminu w § 436 post. sąd. oznaczone tyczą się specjalnie tylko większych dóbr nieruchomości; zaś przy sprzedaży dóbr ruchomych 15 dni nie można uważać za tak krótki termin, któryby uzasadniał nieważność aktu.

(Orzeczenie Trybunału najwyższego z 6 czerwca 1877 l. 5088.)

Str.

Sądy nie zaś władze autonomiczne orzekać winne, jeżeli z naruszeniem przepisów ustawy polowej połączone jest inne przekroczenie.

Tomasz J. zaskarżył Wojciecha K. o naruszenie go w spokojnym posiadaniu kawałka gruntu ziemniakami zasadzonego, a to z tego powodu, ponieważ Woj-

ciech K. przez grunt ten wozem przejechał i ogrodzenie uszkodził. Przy rozprawie przyznał Wojciech K. rzeczone naruszenie posiadania, w skutek czego Sąd powiatowy w Białej Tomasza J. w spokojnym posiadaniu gruntu tego utrzymał — a Wojciechowi K. przywrócić pierwotnego stanu polecił i dalszego naruszenia wzbronił.

W skutek rekursu Wojciecha K. zniósł Sąd krajowy wyższy orzeczenie Sądu powiatowego wraz z całą rozprawą i odesłał Tomasza J. do władz administracyjnych, ponieważ zaskarżony fakt wykracza przeciw przepisom policyi polowej, a ukaranie podobnych przekroczeń, w myśl § 27 ustawy gminnej z r. 1866 i ustawy z 17 lipca 1876 Nr. 28 dz. u. kr. do zakresu działania administracyjnych, a względnie autonomicznych władz należy.

C. k. Trybunał najwyższy uchylił jednakże orzeczenie Sądu wyższego, polecając stanowcze załatwienie rekursu Wojciecha K., albowiem według żądania powoda utrzymania go w posiadaniu kawałka gruntu, kompetencja Sądu jest uzasadniona, którejto kompetencji nie wyklucza równoczesne popełnienie przekroczenia przeciwko policyi polowej, gdyż w razach naruszenia posiadania, w myśl § 2 i 19 ces. rozporządzenia z 27 października 1849 Nr. 12, Sądy cywilne także wtedy orzekać mają, jeżeli z naruszeniem posiadania połączone jest przekroczenie.

(Orzeczenie c. k. Trybunału najwyższego z dnia 1 maja 1877 l. 5360.)

A. P.

Interpretacja § 1325 ustawy cywilnej. — Przedawnienie skargi o zwrot szkody (§ 1489 ustawy cyw.)

Wyrokiem c. k. Sądu powiat. sekcji III we Lwowie, zatwierdzonym wyrokiem Sądu wyższego, intymowanym dnia 31 października 1873 uznano małżonków R. winnymi przekroczenia przeciw bezpieczeństwu ciała z § 411 u. k. na Chasklu M. popełnionego, poszkodowanego odesłano jednak z żądaniem wynagrodzenia na drogę sporu cywilnego.

Na podstawie tych wyroków pozwał M. małżonków R. dnia 10 września 1875 o zapłatę 16 złr. w. a. tytułem zwrotu ubytku w zarobku przez dni 8 i 130 złr. w. a. tytułem wynagrodzenia za wycierpiany ból. Powód ofiarował dowód przez świadków, przysięgę uzupełniającą i główną na okoliczność, iż przez 8 dni był do pracy niezdolnym, a przez przysięgę szacunkową na wysokość zaskarżonych kwot.

Pozwani podnieśli zarzut przedawnienia, utrzymując, iż od chwili pobicia powoda do dnia wytoczenia pozwu 3 lata upłynęły i ofiarowali dowód przez świadków na okoliczności mające wykazać, że powód nie utracił zdolności zarobkowania.

Sąd pierwszej instancji bezwarunkowo oddalił powoda. Przyznał wprawdzie, że powód w myśl § 1325 u. c. ma prawo żądania wynagrodzenia szkody i bólu, podniósł atoli, że „niezdolność zarobkowania“ nie może być przedmiotem dowodu przez świadków i przysięgę, powód zaś mimo zaprzeczeń nie ofiarował dowodu, któryby mógł być dopuszczonym.

Przeciwnie Sąd wyższy uznał wobec wyroku karnego konstatającego, że powód był cieleśnie uszkodzonym w spo-

sób kwalifikujący czyn jako przekroczenie z § 411 u. k. słusność żądań powoda, dopuszczając zarazem przysięgi szacunkowej na wysokość zaskarżonych kwot, z których drugą na 20 złr. w. a. zniżył.

Wreszcie Najw. Trybunał zawyrokował w ten sposób, iż powoda z żądaniem zwrotu kwoty 16 złr. w. a. bezwarunkowo oddalił, zaś co do kwoty 20 złr. wyrok Sądu wyższego zatwierdził. W motywach podniesiono słusność zapatrywania sędziego pierwszego co do dopuszczalności pomienionych dowodów w niniejszym wypadku, atoli tylko co zwrotu ubytku w zarobku. Natomiast co do wynagrodzenia za ból, to wobec wyroku karnego, samo postanowienie § 1325 u. c. dostatecznie uzasadnia skargę. Zarzut przedawnienia Najw. Trybunału nie uwzględnił, gdyż powód dopiero od chwili doręczenia wyroku karnego drugiej instancji, odsyłającego powoda na drogę sporu cywilnego, miał możliwość dochodzenia swęj pretensyi w drodze sądowej.

(Orzeczenie Najw. Trybunału z d. 14 czerwca 1877 l. 4001.)

Orzeczenia Trybunału kasacyjnego

Nr. 153.

Wzajemny stosunek sprzeciwienia się z § 493 p. k. i zażalenia z § 494 p. k.

(Orzeczenie plenarne z 16 lipca 1877 l. 6594).

Skonfiskowano broszurę Dra Smolki p. n.: *Nachwort zu der neuen Ausgabe einer im Jahre 1868 erschienenen Schrift: Politische Briefe über Russland und Polen*. Na wniosek c. k. Prokuratorji państwa zawyrokował c. k. Sąd krajowy w Wiedniu 6 listopada 1876, że treść rzeczonyj broszury zawiera znamiona występku w § 302 u. k. określonego, wydał w myśl § 493 p. k. zakaz rozpowszechniania, zatwierdził stosownie do postanowień §§ 487 do 489 p. k. zarządzoną przez władzę policyjną konfiskatę i zarządził w myśl § 37 ustawy prasowej zniszczenie skonfiskowanych egzemplarzów. Przeciw temu orzeczeniu wniósł Dr. S. odwołanie do Sądu krajowego wyższego w Wiedniu, żądając zniesienia konfiskaty i wydania zabranych egzemplarzów. Sąd wyższy uchwałą z dnia 21 listopada 1876 l. 19587 odrzucił odwołanie jako niedopuszczalne, „albowiem dotycząca sprawa karna po udzieloném w myśl § 489 p. k. zatwierdzeniu konfiskaty znajduje się obecnie w stadium zarządzonego według § 493 p. k. postępowania przedmiotowego, zaś apelant nie użył jedynego według ustawy służącego mu środka prawnego, t. j. sprzeciwienia się powyższemu orzeczeniu“.

Dr. S. wniósł tedy do c. k. generalnego prokuratora prośbę o wprowadzenie niniejszej sprawy przed Trybunał kasacyjny w drodze zażalenia nieważności dla strzeżenia ustawy. Generalny prokurator uznał, że orzeczenie wyższego Sądu narusza ustawę. Przeprowadzono tedy rozprawę publiczną w dniu 6 lipca br., poczem c. k. Trybunał kasacyjny orzekł:

C. k. Sąd krajowy wyższy w Wiedniu naruszył uchwałą z 21 listopada 1876 l. 19587 ustawę, odrzucając wniesione przez Dra S. od orzeczenia c. k. Sądu krajowego w Wiedniu z 6 listopada 1876 l. 44235 odwołanie (które właściwie zażaleniem nazwać należało, *Beschwerde*) jedynie z powodu wyżej przytoczonego, znosi się przeto takowe i poleca c. k. Sądowi krajowemu wyższemu, ażeby zażalenie Dra S. o ile dotyczy zniesienia konfiskaty i wydania zabranych egzemplarzów w myśl § 494 p. k. załatwił, nie naruszając zresztą orzeczenia z 6 listopada 1876 l. 44235.

Powody:

Z zestawienia §§ 487—494 p. k. i §§ 36 i 37 ustawy prasowej z 17 grudnia 1862 Nr. 6 dz. u. p. z roku 1863 okazuje się, że istotną treść wydanego w myśl § 493 p. k. przedmiotowego orzeczenia jest stwierdzenie tej okoliczności, że treść pisma zawiera znamiona czynu karogodnego. Uchwały względem rozpowszechniania pisma (§ 36 u. p.), całkowitego albo częściowego zniszczenia (§ 37 ust. pr.), potwierdzenia konfiskaty (§ 489 p. k.) itp. nie są koniecznym następstwem i nie stanowią istotnej części orzeczenia w pierwszym kierunku.

Przeciw przedmiotowemu na żądanie Prokuratorji państwa bez wysłuchania interesowanych wydanemu orzeczeniu, a jeżeli z témże połączone są uchwały w wskazanych kierunkach także przeciw tym uchwałam, służy interesowanym w myśl § 493 ustęp 2 p. k. środek prawny sprzeciwienia się (*Einspruch*), którego skutkiem jest urządzenie rozprawy publicznej z przywołaniem prokuratora i interesowanych i wydanie ponownego orzeczenia. Jeżeli natomiast interesowany nie chce sprzeciwić się orzeczeniu, że treść pisma jest karogodną, lecz żąda jedynie zniesienia zakazu rozpowszechniania, nakazu zniszczenia albo konfiskaty, natomiast służy mu według § 494 p. k. środek prawny zażalenia, które rozstrzyga wskazany tamże Trybunał. Zażalenie to może być wniesioném mimo to, iż orzeczenie co do karogodności treści pisma moc prawną uzyskało; zaniechanie sprzeciwienia się nie pozbawia interesowanych prawa wniesienia zażalenia. Odrzucając zażalenie Dr. S. jedynie z tego powodu, iż sprawa znajdowała się w stadium postępowania przedmiotowego i że Dr. S. nie korzystał z prawa sprzeciwienia się — naruszył c. k. Sąd krajowy wyższy ustawę. Dlatego musiano w myśl §§ 33 i 292 p. k. wniesione zażalenie nieważności dla strzeżenia ustawy uwzględnić.

Praktyka administracyjna.

O wyborach do Rady gminnej w S.

W Nrze 16 „Przeglądu sądowego i admin.“ przedstawiliśmy przebieg wyborów do Rady gminnej w S. w pierwszym kole wyborczém, a w Nr. 15 wyraziliśmy zdanie, że wobec nieważności czterech głosów za listą Jana T. i tow. oddanych, lista Aleksandra W. i tow. uzyskała większość, że przeto nie ma potrzeby zapisywania ponownych wyborów, lecz należy Aleksandra W. i tow. jako wybranych uważać. W okoliczności, iż Trybunał administracyjny na aktach wyborczych opierając się, zniósł pierwotne orzeczenie c. k. Namiestnictwa we Lwowie, dopatrywaliśmy uznania legalności aktów wyborczych.

Odmienne zapatrywało się na tę sprawę c. k. Namiestnictwo, albowiem rozpisało ponowne wybory, a wniesione przeciw temu zarządzeniu zażalenie, odrzucił c. k. Trybunał administracyjny orzeczeniem z 4 lipca 1877 l. 874. W motywach podniósł Trybunał administracyjny, że Namiestnictwo otrzymawszy polecenie wydania ponownego merytorycznego orzeczenia, miało wszelkie prawo rozpisania nowych wyborów i zastrzegł się przeciw zdaniu, jakoby w pierwszym orzeczeniu Trybunału uznano legalność aktów wyborczych. Przeciwnie Trybunał administracyjny wytknął tylko sprzeczność orzeczenia c. k. Namiestnictwa z aktami wyborczymi. Podniesiono także, że postępowanie przy wyborach było pod tym względem nielegalném, iż nie zachowano po-

stanowienia § 24 gal. ord. wyb. gm., według którego w liście głosowania przy nazwiskach wyborców ma być tylko zanotowaniem, iż głos został oddany. W pisemnym głosowaniu komisya wyborcza nie powinna wiedzieć, kto na kogo głósował; sprzeciwiałoby się to istotnym zasadom pierwszego (tajnego) głosowania.

Zresztą zauważyć wypada, iż ponowne zarządzanie wyborów było niezbędnym, gdyż oryginalne akta wyborcze (co Trybunał administracyjny w motywach orzeczenia zauważał) tymczasem gdzieś zaginęły!

Rozporządzenia i okólniki urzędowe.

Okólnik kraj. Dyrekcji Skarbu z 31 lipca 1877 l. 11000 o dochodzeniu warunków opustu należności bez podania stron — do wszystkich c. k. pow. Dyrekcji Skarbu, urzędów podatkowych i urzędu wym. należ. we Lwowie.

W skutek zapytania, czy w przypadku, gdy w sprawie o opust należności warunki opustu podane, lecz z dokładnością uzasadnione nie są, strony także bez prośby o opust należności z urzędu do przedłożenia potrzebnych dowodów wezwane być mają, oznajmiło c. k. Ministerstwo Skarbu dekretem z 12 czerwca 1855 l. 8663, że strony w myśl rozporządzenia z 2 grudnia 1850 l. 33784 (Nr. 470 dz. u. p.) ustęp 6, obowiązane są przedłożyć urzędowi wymierzającemu dokumenty, uzasadniające opust należności, gdyż w razie przeciwnym same sobie przypisać mają, jeżeli wymierzonyby im wyższą należność, niż z ustawy wynika i jeżeli takową zapłaciłyby musiały, gdyż przysługujący im rekurs zapłaty nie wstrzymuje.

Gdyby jednak z treści przedłożonego dokumentu (kontraktu kupna i sprzedaży, ekstraktu tabularnego, uchwały tabularnej itp.) okazywało się, że zachodzą warunki opustu należności, które jedynie nie całkiem dokładnie wykazane zostały, w takim razie należałoby zażądać od strony tymczasowo uzupełnienia lub postarać się w krótkiej drodze o potrzebne dowody, a następnie wymierzyć przypadającą należność, ponieważ tym sposobem nietylko ułatwi się stronom, lecz przyspieszy się czynność urzędową, a w razie przeciwnym dodatkowe wyjaśnienia i wszystkie inne z restytucją należności połączone czynności ominąć się nie dadzą.

Gdyby jednak urząd wymierzający należność nie mógł mieć wiadomości, iż zachodzą warunki opustu i dopiero po zaplaceniu należności spostrzegł, że zachodzą takie warunki opustu należności, strona zaś o to się nie upominała, wówczas rozprawy bez ponownego wniosku ponawiać nie należy.

Powyższy dekret Ministerstwa skarbu ogłoszony został rozp. min. z 8 lipca 1855 l. 26980 (Dod. do Dzienn. rozp. 1855 str. 326) i ponawia się obecnie w skutek polecenia c. k. Ministerstwa Skarbu z 26 lutego 1877 l. 118 w celu najściślejszego zastosowania.

Wiadomości urzędowe

od 7 lipca do 13 sierpnia.

(W nawiasie wskazana liczba urzęd. Gazety Lwowskiej).

Przeniesienie. Dr. Stanisław Bieński adwokat w Sanku, z 1 listopada br. siedzibę do Lwowa przenosi.

Opóźnione posady. Kilku adjunktów podatkowych w XI klasie; pod. w 6 tyg. do kraj. Dyr. skarbu we Lwowie (198).

Upadłości. 78) Masa spadkowa Piotra Lewickiego, krawca we Lwowie, uchw. Sądu kraj. we Lwowie z 2 sierpnia br. l. 41103; kom. konk. sekr. Bernaczek, tymcz. zarz. adw. Dr. Semilski, zgł. przed wpływem 1 paźdz., termin likw. 15 paźdz. br. o 4 pop. (192). — 79) J. H. Jzrael kupiec w Tarnowie, uchw. Sądu obw. w Tarnowie z 28 lipca br. l. 12271; kom. konk. adj. Wład. Herold, tymcz. zarz. Dr. Piotr Foryst; zgł. do 29 paźdz., term. likw. 14 lipca br. o 10 rano (192). — 80) Józef Brünner handlarz towarami bławatnymi, uchw. Sądu obw. w Nowym Sączu z 31 lipca br. l. 4039, kom. konk. rdc. Kierczyński, tymcz. zarz. adw. Dr. Jarosz, zgł. do 20 wrześ. br., term. likw. 12 paźdz. br. o 10 rano. (194) — 81) Jakób Salz kupiec w Tarnowie, uchw. Sądu obw. w Tarnowie z 2 sierpnia br. l. 6729, kom. konk. adj. Leopold Zarzycki, tymcz. zarz. adw. Dr. Malawski; zgł. do 2 listopada, term. likw. 20 listop. br. o 10 rano. (197) — 82) Józef Graner w Białej, uchw. Sądu kraj. krakowskiego z 3 sierpnia br. l. 20945; kom. konk. adj. Sare w Białej, tymcz. zarz. adw. Rosner ze subst. adw. Eisenberga w Białej; zgł. do 1 listopada, likw. 1 grudnia br. (198).

Uwaga. (Upadł.) W konk. Izraela Dreikurs i Racheli Menkes wybrani adw. Dr. Freudenberg zarządcą, adw. Dr. Berliner zastępcą; wydziałowymi adw. Dr. Schränzel, Albert Gans, A. Ulrich, zast. Brecher i Lejba Springer. (192) — W konk. Józefa J. Zeislera, adw. Dr. Sew. Popiel w Stryju zarządcą stałym, Gustaw Kallaus zastępcą ustanowiony. (192) — Ci sami zatwierdzeni w konk. Etlia Zeisler (192). — W masie konk. Tobiasza Holloschütz w Krośnie, adj. sąd. Staruszkiewicz w Krośnie, kom. konk. (193). — W konk. Wolfa Arnolda, termin likwidacyi na 23 sierpnia br. o godzinie 9 rano (195). — W konk. Pinkasa Kannerla term. likw. na 3 września o godz. 9 rano. (196). — W konk. Susli Dikmann, term. likw. na 17 sierpnia br. o 10 rano (197). Wszystkie trzy terminy w Stanisławowie. — W konk. Jana Jackowskiego w Stanisławowie, dod. term. likwid. na 24 sierpnia br. o godz. 9 rano wyzn. (198). — W konk. Josla Rollera w Stanisławowie, dod. term. likw. na 21 sierpnia br. o 4 pop. wyzn. (198). — W konk. firmy J. Kodrębskiego, spadkob. i Sp. w Zaleszyczkach, dod. term. likw. na 3 września br. wyzn. (198).

Niewłasnowolni. Paraśka Sawczuk z Woroniak obłąkana; kur. Wasyl Sawczuk; uchw. Sądu obw. złoczowskiego z 26 maja br. l. 4651, obw. Sądu pow. m. d. tamże z 4 czerwca br. l. 5038 (192). — Iwan Wolkunowicz rolnik w Koziowej marnotr.; kur. Michał Wolkunowicz; obw. Sądu pow. w Skolem z 27 czerwca br. l. 5552 (192). — Nad Karolem Heinbergerem z Weinbergen, władza opiekuńcza po za fizyczną pełnoletność na czas nieograniczony przedłużona, z powodu wad ciała i umysłu; obw. Sądu pow. w Winnikach z 26 lipca br. l. 5035 (192). — Wojciech Młynek właśc. gosp. pod l. 26 w Sierczy marn.; kur. Jędrzej Baran; obw. Sądu pow. w Wieliczce z 26 czerwca br. l. 2849 (192). — Jan Gawiński marn.; kur. Jan Chodorowski z Dawidkowie; obw. Sądu pow. w Czortkowie z 10 lutego br. l. 725 (192). — Piotr Szeremeta z Strzemilca marn.; kurator Jacko Nizuska; uchw. Sądu obw. złoczowskiego z 26 maja br. l. 4135; ogł. Sądu pow. w Łopatynie z 30 czerwca br. l. 1929 (198). — Wojciech Peń z Staréjwi marn.; kur. Józef Antoni; ogł. Sądu pow. w Brzozowie z 15 czerwca br. l. 2778 (198).

Ogłoszenia prywatne.

Równocześnie z udzieleniem sankcyi ustawom

przeciwko lichwie i pijaństwu,

pojawi się bardzo tanie wydanie tychże ustaw z krótkim bofasieniem.

2—2

Doktor praw

mający czteroletnią praktykę (sądową, adwokacką i fiskalną), przyjmie za odpowiedniemi wynagrodzeniem miejsce koncypienta u adwokata we Lwowie albo w innem przy kolei żelaznej położonem mieście.

Zgłosić można do Redakcyi „Przeglądu sąd. i administr.“ we Lwowie ulica Karola Ludwika l. 5

1—2

T r e ś ć :

Praktyczne objaśnienie wyborczej ordynacyi powiatowej z 12 sierpnia 1866 r. Napisał Dr. Zenon Korotkiewicz. — Przegląd tygodniowy. — Praktyka sądowa. — Orzeczenia Trybunału kasacyjnego. — Praktyka administracyjna. — Rozporządzenia i okólniki urzędowe. — Wiadomości urzędowe. — Ogłoszenia prywatne.